

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRTKÖZLÖNYE.

Egész évre
Félévre
Negyedévre
Egy órára

10 frt — kr.
5 — —
2 — 50 —
1 — —

Egyes szám ára 4 kr.

Feladó, szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond.**

Kiadók: **Hoffmann és Tarsa.**

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorozat 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többször
hirdetéseik alkuszint jutányos áron vétetnek fel. Bélyeg-díj min
den külön beiktatásért 30 kr.

Néhány szó a függetlenségi polgárokhoz.

A függetlenségi és 48-as polgárokhoz akarok szólni.

Mindennap érkeznek hírek választási mozgalmakról.

A közvélemény ébredőfélben van: elítélte a jelen országgyűlést, mint egy elaggott gyűlékezést; feloszlatását várja, bár ez irányban a kormány nem nyilatkozott.

Midőn én hazajöve, következetes munkássággal hozzá akartam látni a pártélet szervezéséhez az országban azok, kik nálamnál jobban kell, hogy ismerjék a hazai viszonyokat, biztosítottak arról, hogy hasztalan, sőt sok helyen nem is üdvös munkát végeznek.

Biztosítottak arról, hogy a pártélet pezsgő élénkséggel fog kitörni és a közszellem fel fog ébredni rövid idővel a választások előtt.

Most a választások közelednek, a közszellem csakugyan ébredő félben van, de eddig az a párt, mely legtöbb tevékenységet fejt ki, a néppárt és nem a mi pártunk.

Mi lelkesíti a néppártot? Nem más, mint egy képzelt sérelem, mely szerintük a valláson ejtetett.

Mi kell, hogy lelkesítse a függetlenségi és 48-as pártot? Nem képzelt sérelmek, de valódi megcsorbításai a haza jogainak, mely jogokat vissza akarunk és vissza fogunk szerezni.

Eljött tehát az idő mozogni, tenni, sorakozni.

Sok helyütt mozognak már elvtársaink, de nem mindenütt sorakoznak, a hol a mi pártunknak talaja van.

Addig is, míg elfogunk menni személyesen e talajt a függetlenségi eszmék termékeny magjával behinteni segíteni, addig is kérem a vidéket, hogy ébredjen, szervezkedjék és tegye magát viszonyba velünk a központtal. Sok helyről feleltek már meg e szükségnek; ne akarjon senki az utolsó maradni abban, a mi nélkül pártunk erejének egy része elkallódik, tehát a viszonyba lépés valóságos honfiai kötelességgé vált.

Kötelességünk zászlót bontani mentől több helyen, a hol lehet, — azért hogy győzzünk; és a hol nem lehet, azért, hogy politikai ellenfeleink figyelmét és eszközeit szétforgácsoljuk.

Gondolják meg a választók, hogy most olyan alkalom nyílik, mely tíz évig nem fog ismét kinálkozni, bármilyenne fejlődne a hazában a pártviszonyok.

Ez alkalmat felhasználni kötelesség és elmulasztani bűn:

A politikai függetlenségért küzdhetünk mindig, küzdünk is a multban, fogunk is küzdeni a jövőben atyáról fiúra, nemzedékről nemzedékre. E küzdelem nincs időhöz kötve, ez életünket kell, hogy betöltse. E küzdelemhez nem kell alkalom, mert alkalmat nyújt rá a nemzeti élet minden napja.

De nem így van az anyagi függetlenséggel, mely időnkint megkötendő vagy felbontandó és megszabott idő tartamára kötött szerződéstől függ. Ha a perczet, melyben a szerződés felbontható, elmulasztjuk, ujab tiz évig még csak gondolni sem lehet arra, hogy anyagi függetlenségünket visszanyerhessük és megszűntethessük azokat a visszas állapokat, melyek hazánkat anyagilag tönkre fogják tenni, ha résen nem állunk.

A jövő országgyűlés lesz hivatva a vám és kereskedelmi viszonyok rendezésére Ausztriával.

Ez országgyűlés fogja eldönteni tíz évre az ország anyagi életét.

Nem szabad nem lehet szem elől tévesztetni azt, hogy elveink leggyakorlatiasabb és leghamarább kivihető részének megvalósítása fog ez országgyűlésen szőnyegre kerülni és az ország függetlensége e téren ki lesz vivható a törvények keretein belül, törvényes, békés eszközökkel.

Eljött a ritka alkalom tehát, hogy teljesithessük legszentebb kötelességünket hazánk iránt és ugyanakkor előmozdithassuk önmagunk és családaink gyarapodását.

Ez csakugyan ritka alkalom, mert többnyire a hazafiság áldozatokba kerül. Önzetlenség kell hozzá most pedig lehetünk egyszerre hazafiak és önzők.

Fontosabb most, hogy sorakozzunk, mint volt bármikor tíz év óta a függetlenségi zászló alá, mert gyarmati helyzetünk, melyben Ausztriával szemben 29 év óta sinlődünk, láthatólag kimerítette már anyagi életerőnket, nyers termékeink árai folyton hanyatlanak és Ausztria érdekei nem engedek, ha vele összekötve maradunk, hogy megvédhessük magunkat.

Hazánk közgazdasági állapota oda jutott, a hova egy beteg, a mely műtétet igényel; a műtét fájdalmas lehet, de megmenti az életet, megmenti a beteget és közgazdaságilag beteg nemzetünk felgyógyul a kiállt műtét után.

Ha várunk a műtétet, nem lesz többé eszközölhető, mert az elgyengült nemzeti szervezet nem fogja többé kiállhatni az elkerülhetlen átmeneti rázkódást.

Sorakozzunk tehát, sorakozzon a

vidék és azok, kik még nem léptek velvlem összekötésbe; ne resteljenek a fáradtságot.

Ne tartózkodjék a ténykedéstől senki ne tartsa magát senki tulságos kicsinynek, azt hívén, hogy mulasztása nem számít, nem észrevehető.

Gondolja mindenki, hogy a világ is csak porszeméből áll, mindenkinek meg van a helye, minden porszemnek meg van a hivatása.

Dolgozzék minden ember oly hévvel, mintha a siker csak az ő munkásságától függne; hiszen kedves hazánk jólétéről, saját magunk megélhetéséről, gyermekeink jövőjéről lesz most szó!

Kossuth Ferencz,

Izgatás Magyarország ellen. Az alkotmány visszaállítása után Magyarország éveken át a legnagyobb rokonszenynek és megbecsülésnek örvendett külföldön. Deak Ferencz neve és gróf Andrássy Gyula politikai szereplése dicsőséget árasztott nemzetünkre. Érdekkel kísérték a világon mindenütt, a hol szabadságszerető emberek élnek, nyugodt állami fejlődésünket s hazánk parlamenti életét szerették az angolokéhoz hasonlítani. — A nemzetiségek igaztalan panaszai süket fülekre találtak külföldön s azokról nem is vettek ott komoly tudomást. — E megnyugtató állapot létrejöttében a külföldön a legnagyobb része volt a franciaiak baráti erületének, melyet irántunk, mint a szabadságot intézményeinkben ápoló nép iránt, állandóan tanusítottak, a minék következtében az ott összeköttetésekkel bíró románok és szerbek hasztalan iparkodtak ellenünk gyűlöletet szítani. Ez a helyzet azonban később nagyon megváltozott. Az első végzetes politikai hiba volt e tekintetben az a meggondolatlan nyilatkozat, melyet Tisza Kálmán mint miniszterelnök a képviselőházban a párisi világkiállítás megnyitása előtt tett, midőn azt mondta, hogy Magyarország nem vesz részt a kiállításban, s hozzatette, hogy ott nincs biztonságban a magyar kiállítók vagyona. Ez hihetetlen s igaztalan nyilatkozat ellenünk valóságos felháborodást kelte t s az ellenszenvet esztette fel a francziákban, mely azóta egyre növekedett. — A nemzetiségi vadaskodóknak munkája könynyebb lett, a mibe hozzájárult az utóbbi időben az az erőszakos hatalmi politika, melyet a kormány itt benn a magyarok és nemzetiségek ellen egyformán követ, — a mi támogatni látszott a nemzetiségek, különösen a románok részéről hangoztatott jogosulatlan panaszokat. — Nagy része van az ellenszenv megerősödésében kétségtelenül az orosz-francia barátságának is. De merjük állítani, hogy itt benn egy köztitzeletnek örvendő, — az ország érdekeit kifelé is megvédeni és képviselni képes, tekintélyes kormány legyozte volna a maga erkölcsi erejével még ezeket a nagy nehezségeket is, s biztosította volna különösen Franciaországban irántunk azt a becsülést, melyet egy tekintélyes kormány sohasem nélkülöz, a mnek, ha azt Franciaországban elértük, annak

A gyar alapitator 1840-ben Allandban 2500 munkas foglalkoztat

határain túl is, meglehetősen területen, nagy sulya és hatása van. Hogy az izgatás Magyarország ellen egy idő óta a nemzetiségek részéről mily nagy mérvet öltött, hogy mindennap máshonnan és új alakban lép fel és a külföldön mindinkább talajra talál: ez minél jogosulatlanabbak és hazugabbak ezek a panaszok, annál inkább bizonyítja, hogy Magyarország presztige a külföldön sokat veszített korábbi teljességéből. Ez bizonyára szomorú állapot, de az is kétségtelen, hogy e bajon csak akkor fogunk gyökeresen segíteni, ha Magyarország parlamentje és kormánya is visszanyeri azt a régi tekintélyt, melylyel a kiegyezés után jó ideig nemcsak benn az országban, hanem imponáló szellemi tartalmának erejével kifelé is rendelkezett. Addig, míg ez be nem következik, a legdurvább és leghazugabb vádaskodások ellen sem leszünk képesek társadalmi uton teljes sikerrel védekezni; a mint ezt kézzel foghatólag bizonyítja az a tény, hogy a külföldi hírlapok egész tömegének mostani budapesti tartózkodása és megvendégelése sem akadályozta meg, hogy különösen a francia lapok velünk szemben a nemzetiségi izgatók partijára álljanak. Ez ellen oly erkölcsi fegyverekkel kell sikra szállani, melyekkel egy gyöngé és tehetetlen kormány nem rendelkezik, ha pedig e fegyverekkel még a népképviselői rendszer mellett sem rendelkezünk, ezt mindig az ország érzi meg.

KÜLFÖLD.

Kormányválság Olaszországban. Pénteken az olasz kamara majdnem száz szó többséggel bizalmat szavazott a kormánynak, és a kabinet s z o m b a t o n b e a d t a l e m o n d á s á t. A válság oka: R i c o t t i hadügyminiszternek a katonai reformra való tervszövege. A hadügyminiszter terve, hogy a mostani hadsereg helyett k i s e b b, d e j o b b a n k é p z e t t h a d e r e t k e l l t e r e m t e n i. A rendes hadsereget 336 századdal akarja kisebbiteni, viszont a népfelkelést 50 000 fővel akarja gyarapítani. A lovasság ezredeit 3640 fővel akarja megkisebbiteni, viszont e helyett új, 26 osztályból álló lovasságot akar rendszeresíteni.

R i c o t t i tervszövegének azonnali napirendre vételét kívánta, a kormány ellenben a reformok tárgyalását öszre halasztotta. Erre

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

A más kenyeren.

Irtá: **Vértessy Gyula.**

Alig akartam a szememnek hinni, mikor olvastam a gyászlapon, hogy öv. Krésey Mártonné fájdalomtelt szívvel tudatja szeretett férjének Krésey Mártonnak hirtelen történt gyászos elhunytát . . .

Ezelőtt körülbelül félével találkoztam vele a vonaton. Szólnoknál ült fel, együtt mentünk egész Debreczenig. Én már évek óta nem láttam. Alig ismertem rá, az én jogászpajtásomra, a szép, déli, erős legényre, ebben a nyápiczvékony dongájú, sárga arcú emberben.

Nagyon megörültünk egymásnak s miután én jóformán elválásunk óta semmit sem hallottam felőle, kíváncsian kérdezősködtem, hogy megy a sorsa.

— Hál' istennek, most megint jól! Egy darabig sok bajom volt. Rossz esztendők voltak. Kevés is termett és a gabonának nem is volt ára. Mi meg bizony nem huztuk össze magunkat, azaz, hogy én csak takarekoskodtam, de a feleség, az sehogyse akarta elhinni, hogy a tönkrementés szélén állunk.

Hogy is akarta volna, mikor ott ringatta a szél előtte az óriási táblákon az aranykalászu buzát beláthatatlan messziségben s egy órát is mentünk kocsin, míg kiértünk a magunkéból. Nem fogyhat az el soha — gondolta az asszony; ekkora darab föld mindig

beadta a lemondását a hadügyminiszter, és utána az egész kabinet.

R u d i n i már megbízást kapott új kabinet alakítására, melybe előreláthatólag csak egy-két új ember fog bejutni.

Az aratás.

Debreczen, július 13.

A kalász tengertől hullámzó rónán megpendült a kasza, alföldünkön általános megkezdődött az aratás. A természet gazdag tárháza az Ur jóvoltából ime kitárva s mindnyájan az öröm szokatlan érzésével gondolunk arra a különös kegyelemre, mely országunkat éppen a jubiláris esztendőben bővebben látja el áldásával, mintsem hogy a legszegényebb kunyhó lakójának is felnie kellene a nyomortól.

Igaz ugyan, hogy reánk nem úgy árad az áldás, mint talán Mezőpatakiában a buza ós hazájában — ugyancsak meg kell verejtékeznünk érte; de ez nem baj, mert a magyar ember nem nézi a fáradságot, — csak minél sürűbb legyen a kereszt s minél nehezebb a zsák.

A statisztikusok közel 700,000 n. m. val nagyobb buzatermést jósolnak ez idén, ami mindenesetre oly kedvező kilátás, hogy egy igényeit korlátozni megszokott földmivelő ország alig kívánhat már többet. — És nekem csakugyan úgy tetszik, hogy a gazdák arczáról mintegy az elégedettség sugárzik lemost; de a kilátásban levő nagy bőség mellett mégis akad itt is ott is egy-egy bökkenő, mely a közörmű érzetét zavarja.

Csodálatos, de mégis úgy van, a takarók elégedettségével találkozunk már is.

Egyik alföldi nagy községből például 80 takaró egy nagyobb pusztai birtokon megkezdette a munkát, de három nap múlva már abbahagyta és haza vonult, azt adván indokul, hogy a buza megszorult s a birtokossal új, kedvezőbb egyességet nem lehetett kötni. —

ad eleget mulatságra is, — meg selyemruhákra is.

Elkényesztetett városi leány volt az asszonyom egy édes kis teremtes, a ki nem érteit semmihez sem, csak ahhoz, hogy kell az embert szeretni. De ehhez azután értett. S kellett is nekem több! Én is jobban bíztam a földben, ő meg elbírta magát benne. A városból jött ki hozzám, a hol alig látott földet, nálam meglátta a hatalmas területet, a miről tudta, hogy az enyém, hat azt hitte, hogy ekkora darabot mi liők csurognak ki évente.

Én meg nem akartam s kedvét szegni. Nagyon szerettem, nagyon szerettem ma is, — hát hagytam a dolgokat nemni a maguk sorján. Így mentünk tönkre! Így került dobra az egész birtokom.

— Hát nem Doboson laktok már?

— Mit keresnénk ott? Nincs nekem már ott egy talpalatnyi földem. Körübelül három éve eljöttünk onnan.

— És hova mentetek?

— Engem betettek a városhoz irnoknak. A feleségem meg hazament az anyjához, a mig találtam olyan helyet a hová őt is elvihetem. Igaza volt, hogy hazament.

— Talán nem nagyon volt. Én legalább azt hiszem, hogy az asszonynak követni kell urát a szegénységbe is.

— Ah, poéta-okoskodás! Hogy menjen veled egy uri asszony hónapos szobába lakni és hogy járjon veled étkezni a »Vörös macská« ba, — a hol harmincz krajczár egy ebed . . .

— Ne járjon! Főzön odahaza.

— De édes barátom, te nem ismered

Csendőroket küldtek értök s lett nagy láрма a község házában; magam is hallottam a bepálinkázott demagógok éktelen isten káromlását; az undor és a szánalom érzete fogott el, mert a józanabb gondolkozásuk keservesen panaszták, hogy ők nem jöttek volna el, de a többiek kaszával fenyegették, ha abba nem hagyják a munkát. Volt olyan is aki nyíltan bevalította, hogy ő pusztán három napi munkája eredményének ott hagyásával legkevesebb 9 frtot vesztett ami a villás bérét leszámítva körülbelül 2 frt 20 kr. napszámnak felel meg.

Bizony elszomorító jelenség az ilyen s e mellett nem csekély mértékben hat nyomasztólag a kedélyekre a nyomott ár, mely a gazdának legcsekélyebb reménységet sem hagyva már arra nézve, hogy felesleges termését értékesíthesse, miszerint minden nagyobb gond nélkül legyen képes viselni a közterheket.

A multkoriban beszélte egyik ösmerősöm, hogy szeretett volna eladni vagy 100 m. buzát, mert ha kénytelen megtartani, kilátása van reá, hogy az új termésnek nem lesz elég helye. Kérdésbe tette azért egyik kereskedőnél, hogy kél a buza, ez pedig azt felelte hamarosan reá, hogy sehogyse. Ez aztán a tragikomikum. Megfulunk a magunk zsirjában.

Nem tudom, melyik a nagyobb baj — a takaróknak itt ott felabajgatott elégedetlensége-e? vagy pedig a gazdaközönségnek említett s a tények által úgy hiszem eléggé indokolt reménytelensége? Nem félnek-e politikusaink, hogy a buza ár folytonos hanyatlása lassan bár de biztosan gazdasági válság felé sodorja országunkat? s nem ideje volna megszivlelni, mert itt az alkölöm, K o s s u t h Ferencz intelmeit az önálló vámterület megvalósítása tárgyában? Félnék, hogy még rosszabbul lesz a dolog — de hát micsoda ész az, mely a kipróbált rosztat nem akarja változtatni, holott ez által még a visszatérés útja sem lenne elzárva. Azt mondhatnánk reá:

Annuskát. Ha csak egyszer láttad volna, nem beszélnél ilyeneket! O főzön? Ez a kis törékeny baba, ez a leheletszerű angyal, a ki mintha csak vendégszereplésre jött volna le az égből s felteni kell őt minden pillanatban, hogy visszarebben oda, a hová való? Ez főznie, ez nyomorogna?

— Kit vettél el?

— Rendl Anuskát. Nyugalmazott miniszteri tanácsos az apja. Pesten ismerkedtünk meg egy balban. Akkor még jó dolgom volt. Elhuzartam a nótáit, pezsgőztünk, mulattunk, két bukétát is kapott egy nap. Hamarosan ment a dolog. Egymásba szeretünk s elhoztam.

— Azután mikor elfogyott a föld is, meg a pénz is, hát Annuska visszament. Édes fiam, nem akarom a viláért sem bántani a feleségedet, de azt mondom, hogy nem szereti az az asszony igazán a ferjét, a ki ott tudja hagyni, mikor baja van,

— Ezt már csak hagyj rám! Tudom én, szeret-e vagy nem szeret. Kevés embert tett olyan boldoggá a felesége, mint engem. Imádjuk egymást! Ugy élünk együtt, min valami galambpár.

— Hát megint együtt vagytok?

— Természetesen. Hiszen az a sanyaru állapot nem sokáig tartott. Az én kis feleségem addig járt-kelt az érdekekben, mig csakugyan talált a számomra egy helyet a Belényessy uradalomban. Fogalmam se volt róla, hogy én ismerem azt a Belényessyt, a kihez odakerültem gazdatisztnak. Csak mikor először találkoztunk, akkor néztem nagyot. Hiszen ez az én Géza pajtásom, a kivel annyi bolond-

„Videant consules“ de sokkal inkább zsebbe vágó mindnyájunkra nézve a dolog, minthogy a bátortalanságban megaszott politikusok bölcsességében megbizhatnánk.

E bölcsességgel szembe vajha minél jobban terjedne az az ifju s életképes gondolkodás: hogy Magyarország az önálló vámtérület által sulyos gazdasági nyomás alá szaba dulhat meg!

Bizony addig akármennyit aratunk is, csak lapos marad a magyar bugyelláris.

Justus.

Gutenberg ünnepély.

Debreczen, július 13.

Debreczen nyomdászai tegnapeste a kegyelet adóját rótkák le az iránt, aki az ő mesterségüket megteremtette.

Ötszáz éve mindössze annak, hogy Gutenberg született — s hová jutott immár az ő találmánya! Két új társadalmat formáltak a világon azok a fatablák, a melyeken Gutenberg első betűiben a biblia egy fejezete meg van örökítve, a nyomtatókét — és az írókét.

Addig nagy áldozat volt az bárkitől is, hogy könyvet írjon, még nagyobb ha azt terjeszteni is akarta. Annnyira nagy volt, hogy közönséges lelkierő nem lehetett hozzá elegendő s a szükség, melyet a folyton fejlődő emberiség tudásvágya a könyvekben okozott, önkéntelenül új társadalmat teremtett e célra.

A szerzetesrendeknek mind jobban és jobban szaporodott kolostorai voltak a határ falai ennek az új társadalomnak, hol a világtól elvonult, annak örömeiről lemondott emberek ültek neki a pergameneknek, hogy tovább adják azt, a mit egy-egy langelme az ő korukban, vagy a távol hajdankorban megalkotott.

A munka átalakította lelkünket, kifejleszt

tette izlésüket s azok az emberek, a kik a földi gyönyörűségek örökre bucsut mondtak vala, az égi gyönyöröket igyekeztek a földre varázsolni — cset és miniumos tégely segítségével.

A könyvkinálat a sok kolostor folytán szintén kifejlődött; de el kellett érkeznie az időnek, a mikor a kor a kolostorok sem voltak képesek ellátni a világ tudományos szomjuságát.

Kilépett tehát a könyvterjesztés a falak közül a földi világban s toborozta magának a lelkesedő akkori nagy számú taborából első önkénteseit, hogy megalakítja azt a társadalmat, amely aztán fordítottá tette a viszonyt órák és terjesztők között.

Amint terjedtek a könyvnyomtató műhelyek s szaporodtak azon munkásai, úgy vált mindjobban és jobban érezhetővé az, hogy az addigi termelés nem volt elég arra, hogy munkát adjon nekik, habár az összes addigi irodalom mind megkóstolta az új találmány terjesztési módját.

A gyönyörű inicziális kódexek kezdtek könyvtarak ritkaságaivá válni, kimenni a rendszer forgalomból s átadták helyüket az egyszerűbb, de annál haszonnalobbn nyomtatott betűnek s a szépség mely az új iparág minden termékéről a tudományt szomjuhozó reneszánsz emberei felé kiáradt, — ösztönözte őket az új munkák készítésére, a szépezzekkel együtt járván a hiúság és önzés: kiki részt kívánt magának abból, ami neki és másnak egyaránt annyira tetszett.

Eljutottak a könyvnyomtatók minden országba s mindenütt megalapították ezt a két új társadalmat: a nyomtatást és az írók világát.

A nyomtatott betű népszerűvé tette a tudományt s a tudomány népszerűvé, ső nélkülözhetelenné tette magát a nyomtatott betűt.

Kezdett lábra kapni a közönséges ese-

ményeknek, a melyek addig csak a kolostorok fülkéiben találtak brónikásra, nyomtatott betű útján a nagyközönség körében való terjesztése s megszületett a ujság.

De az ujság megteremtette az írók világában mikrokosmost, az ujságírók társadalmát, a kik ekképpen hivatalból lettek írók s a kik teljesen összeforrtak társaikkal, a nyomtatókkal.

A jelen század nagy tanulmányai aztán valóságos számú ikreket formáltak az ujságnak a kétféle munkatársából, olyanokat, akiknek rendesen nem egy a gondolatuk, — de ezért együtt kénytelenek élni, mert az egyiknek a halála a másiknak is végét jelentené.

Ketten együtt aztán hatalmassá is tették a mesterségüket, amelyet ma már mindeki elismer s tekintélyesek tudatában sokat ad mindenkinek a véleményére, — de meg is becül munkásait.

Ezt láttuk a tegnapi kellemes estélyen s, amelyet a debreczeni nyomdászok önképzőköre mesterségük megalapítójának emlékére rendezett.

Kezet fogtak a létesítésére a siami ikrek; a nyomdászok és ujságírók s rajtuk kívül azok, akiknek legnagyobb szüksége van a sajtó támogatására: a színművészet társadalmának tagjai s olyan kedélyes mulatságot rendeztek, — a melyet többször volna méltó megismételni.

A dérek nyomdásztársaság a teljes bizalom álláspontjára lépett s csakis meghívókkal, belépti díj nélkül rendezte azt a kegyeletes ünnepélyt s olyan intelligens és válogatott társaság töltötte meg a Margit fürdő disztermét, a melyet joggal tekinthetnek nagyfontosságú munkájuk teljes elismerésének.

Este 7 órakor kezdődött az ünnepély Veres Tóni bandájának élvezetes játékával, a melyet Kelemen Erzsike k. a czimbalomszóló-ja követett s a melylyel méltán ragadta bámulatra s készítette frenetikus tapsokra az egész közönséget két dalt játszott

ságot követtünk el Keszthelyen! (Tudod, mikor a jogot abba hagytam és elmentem gazdasáznak) Képzelted, hogy megőrültünk egymásnak! Mindjárt bevitt magához a központba az intézőséghez s azóta kutya-bajom! Megint ur vagyok!

— És megint boldogok vagytok?

— Igen, megint azok vagyunk. Géza pompás fiú, a világért sem érezteti velem, hogy ő az ur s én a szolgálója, a kit fizet hanem azért, tudja isten, néha mégis elkeseríti az embert, hogy így kell élni a más kenyérén, mikor nekünk magunknak is volt egyszer. Még szerencse, hogy Annuskának olyan áldott, jó természete van, hogy egészen bel-találja magát ebbe a helyzetbe. Sőt úgy látszik, mintha érezné magát, mint bármikor. Így azután én is boldog vagyok.

— Pedig nem nagyon látszol annak.

— Tudod, sokat gondolkoztam mégis a sorsomon! Bolondság, de hiába, nem tehetek másképp. Iszonyu tudat az, hogy a más kenyérét eszi az ember. És nem dolgozik meg érte. Mert nincs ott a gazdasági intézőségnél nekem semmi dolgom a világon. Felesleges ötödik kerék vagyok. Szinte leolvastam a többiek arcáról!

— Ez az, a kit ingyen tart az ur!

— És körülbelül úgy is van. Szegényem magam önmagam előtt is, de különösen Géza előtt. Még az asszony előtt is! Ha megtudja, hogy ingyenélő vagyok! Szegényem magam, átkozóul szegényem.

S most, hogy megtudtam a szegény ember egész bus történetét, mintha itt látnám magam előtt és hallanám törekeny hangját, a

mint mondja, mint akkor a vasúti kocsiiban:

— Szegényem magam!

Egy közös pajtásunk beszélte el a történetét, a ki ott lakik azon a vidéken és a ki még az öngyilkosság előtt való napon is találkozott Krétsyvel.

— Bizony szegény Marcsi öbe puffantotta magát. De hát nem is csinálhatott egyebet! Csak azon esodálkozom, hogy birta ki eddig is a kegyelem kenyérét. De persze, a mit a kis infámis perszón miatti, a felesége miatt. Az volt az átka a szegény fiúnak, hogy ezt az asszonyt úgy szerette.

Ez tette tönkre, ez kergette a halálba, ő pedig azt hitte, hogy védangyala. Akkor is, mikor tönkre ment s az asszony ott hagyta őt, nemhogy örült volna, hogy megszabadult tőle és maradt volna mindvégig szegény városi hivatalnoknak! De nem! Belement abba szegényletes dologba, hogy a barátja ingyenkenyerét egye! Persze, hogy ez is annak az asszonynak az eszméje volt. Ő tudta, hogy a férje meg Belényessy jó pajtások voltak, hát kapta magát, elment Belényessyhez es megkérte őt, hogy segítsen rajtuk. Az asszony szép, azt az egyet nem lehet tőle eltagadni s így természetesen szívesen megtett érte mindent Belényessy.

Igy került azután oda Krétsy. Semmi dolga se volt, mert ugyis főös számmal voltak már a gazdaságnál, de jó fizetést húzott, magától érthetőleg, a felesége révén. Értette is mindenkinek magától, csak ő nem. Nyílt titok volt ez a viszony s ő a jámbor, nem is sejtett az egészről semmit sem. A mint hogy ez

rendesen így is szokott lenni. A verebek csiripeinek a viszonyról és a férj meg mindig nem tud róla.

Végre azután mégis csak megtudta. De ekkor sem magától, hanem egyik kolegája felesége révén, a ki irigyelte az ő jó dolgukat és szeretett volna inkább maga Belényessy ur szeretője lenni. Ez irt neki, mint később megtudtam, hogy kísérje figyelemmel a dolgokat, mert kutya van a kerben. Szegény Marcsi, a névtelen levéllel először is hozzám jött. Kihöz is ment volna! Én voltam ott az egyetlen jó barátja.

Látszott az arcán, hogy mióta a levelet megkapta, sokat tépelődött és sokat szenvedett. Sőt hitt is a gyanunak, hanem azért mo-o-lyozva adta ide a levelet.

— Nézzed, ilyen ostobaságoka firkáltak! Még, hogy az én aranyos feleségem mást szeretne!

És már akkor nagyon jól tudtam, hogy bizony mást szeret, — hanem azért vigasztaltam.

— Eh, rá se hallgass! Kit nem gyanuitanak!

— Megmutattam neki is a levelet. A szemembe kaczagott.

— No: akkor nyugodt lehetsz! Minek csináltam volna pokolt közöttünk! A ki nem tudja, hogy lopnak tőle, az nincs meglopva! Azután szegény Marcsit olyan éhhetetlennek is tartottam, a ki, ha innen kicséppen, hát éhen halhat meg. Meg biztattam, hogy rá se hallgasson semmiféle pletykára. Nem is lett volna semmi baj s talán még most élne szegény Krétsy, ha a szerelmesek, az ő szoká-

mindössze, de fiatalságát tekintve, — oly precízitással, mely teljesen jogossá tette azt a nagy tetszést, a melyet a hallgatóság körében kivivott.

Azt hiszem, hogy az önképzőkör derek elnöke nem veszi rossz néven, ha az ő elnöki megnyitójának említése előtt fejezem ki ezt az elismerésem, bár az ő beszéde teljesen megfelelt annak a kegyeletnek, a melylyel mesterségének megalapítója iránt minden nyomdász viseltetik.

Kelemen Erzsike k. a. után Németh János ur, a városunkban is oly előnyösen ismert tenorista színész énekelt részleteket a B a j a z z ó k című operából, teljesen érvényre emelve azoknak minden szép-egét. Kitűnő taps és „h o g y v o l t” jutalmazta a jeles énekest és hűtársát K n é b e l J e n ő urat, a ki zongorán kísérte énekét, midőn az utolsó részlet végakkordja elhangzott. N é m e t h ur engedett is a kívánságnak és ismételtlen gyönyörködtetett bennünket szép énekével.

Németh János után Kuruicz Bélának, a Debreczeni gépmesterének humoreszkjét olvasta fel Szabó Károly ez a körülmény legyen menteségünk, hogy az ünnepély részletéről bővebben nem emlékezünk meg.

Gutenberg emlékezetét elevenítette fel az a felolvasott óda, melyet ez ünnep alkalmára K o n c z Ákos t. kollegánk, a D. E. f. szerkesztője írt. A csinos költemény rövid összefoglalását adja annak a nagy haladásnak, amelyet a Gutenberg találmánya a világ művelődésében véghez vitt. Élénk taps jutalmazta a jó előadás folytán különösen nagy sikert aratott ódát.

O. Véghe Vilma k. a., a színi akadémia végzett növendéke s Komjáthy társulatának a legközelebbi szezonban szerződött tagja, kit a debreczeni közönség a podiumról már olyan jól ismer, V á r a d i Antalnak „M e l y i k e t ?” című szép költeményét szavalta el, teljesen átérze és kifejezve azokat a nagy lélektani momentumokat, amelyek ezt a gyönyörű költeményt oly becsessé teszik. Alig akart szünni a taps a remek szavaltat után.

Az ünnepély első részének végpontja ismét Németh János eneke volt, ki Lányi Ernőnek egy pár szép dalát énekelte el oly szépen, hogy kétszer is kénytelen volt azokat megismételni.

sos vigyázatlanágukkal, vagy mondjuk, azzal a bolondságukkal, hogy szeretik kihívni a veszélyt, el nem árulták volna magukat.

Az asszony kin felejtett valami levelet, a melyet Belényessy írt neki: nem tudom miről szólt a levél, mert nekem csak a megszöveget mutatta meg Krétsey.

Az bizony így szólt:

— Édes Ninuskám!

S erre azután én se tanácsolhattam mást, min hogy jó lesz figyelemmel kísérni a dolgokat.

Szegény Martont, most is látom még, hogy ült előttem. Teljesen megtörve, erőtlenül, gyávan. Az éhbetlen ember valódi típusa, a kit meg kellene vetni s a kit mégis inkább megsajnál az ember.

— Mit csináljak? Mit csináljak? — motyogta szájalmasan. Tudom, hogy megcsal! Most már mindent tudok!

— Nos, hát akkor egyszerűen elkergeted! Csak nem elsz vele továbbra is?

— Könnyű neked! De én az ő kenyerén vagyok. — Belényessy felmond rogtán. Mehetek koldulni! Végtelen nyomorult vagyok én. Érzem, hogy csak itt tudok megélni. Mással nem tudnám megkeresni a kenyeremet! Azután tudja Isten, még most is szerettem ezt az asszonyt! Nem tudnak neki egy rossz szót se szólni.

— Akkor rendben van a dolog — felelt nekem nyomasztóan.

Ugy is látszott, mintha rendben lett volna.

Nálam pedig nem volt ez idő óta. Az

Az ünnepély második részét a „H a r o m t e s t ő r” cz. bohózat II. felvonása töltötte be, a melyet a debreczeni nyomdászok ikertestvérei, a debreczeni hírlapírók adtak elő, színészek és színésznők támogatása mellett. Tudvalevő, hogy ez a felvonás a V i h a r szerkesztő-égében folyik, ahol aztán a darab összes személyei megjelennek.

A kollegiális visszatart bennünket attól, hogy az egyes szereplőkkel külön-külön foglalkozunk; az azonban nem gátol meg abban, hogy R á t k y szerkesztő személyesítőjét, S z ú t s Jenő t. kollegáinkat kiemeljük, mint a ki az egész felvonás alatt folyton a színpadon van s a legkülönfélébb lélektani átalakulásokon megy keresztül. Ezt ő olyan, a dilettánságon messze túlmenő vevvel vitte keresztül, hogy nemcsak a közönség élénk tapsait érdemelte meg, hanem érdemeinek általunk való kiemelésére is teljesen rászolgált.

A játékokban részt vett t. művésznők iránt pedig csak kötelességünket teljesítjük, ha a nagybecsű élvezetét, a melyet játékokkal nyújtottak, őszinte köszönetünket fejezzük ki, mert nem mindennapi művészet kell ahhoz, hogy P o l l a c s e k n é szerepében az elő felvonás eljátszása nélkül olyan életet tudjon valaki önteni, mint O. V é g h Vilma k. a. tette, az a szerelmi jelenet pedig a melyet L i z a szerepében P ö s p ö k y Rózsa k. a. oly remekül játszott, nem műkedvelő előadásra, hanem bármely színpadra kiváló lett volna. Az ünnepély harmadik része a t á r s a s v a c s o r a volt, a mely a lekedélyesebb hangulatban folyt le. — Természetesen nem hiányoztak a tőztek sem, mint a S o m o s Árpád a királyra, H o f f m a n n Sándoré a hírlapírókra, íj. G i l y Edéé a nyomdászokra, T h a n Gyuláé a hőgyekre stb. —

A vacsorát V e r e s Tóni bandájának vig zenéje mellett táncz követte, mely csak hajnal felé ért véget.

Szóval a nyomdászok meglehetnek elégedve a tegnapi ünnepély sikerével.

K. Gy.

A hatvan- és piac-utczai eljárók felkértek, hogy holnap: július 14-ikén délután 5 órakor a II. kerület elnökénél mulhatatlanul megjelenni sziveskedjenek.

igaz, hogy nem fogtam vele kezét, mikor elment, Biztorra vettem, hogy nem is látom többé.

S egy nap megint csak beállított hozzám. — Bucsuzni jöttem. Messzire utazom. — Soká nem látlak.

— Isten veled! — mondtam neki hidegen — s megint csak nem fogadtam el a kezét.

— Ha legközelebb látsz, majd kezét fogsz velem! Akkor már tiszta lesz ez a kez! Igazad van, hogy utálsz! — Én is úgy vagyok magammal. No de, majd rendbe jön minden.

Rendbe is jött. Gsakugyan kezét fogtam vele, mikor legközelebb láttam.

Akkor már a ravatalon feküdt. Hídeg kezét megszorítottam. Akkor már meg lehetett.

A ravatalon egy nagy koszu hevert: Kedves barátjának Belényessy Géza! — Oh Belényessy Géza ur, nagylelkű gavallér volt. Az özvegynek élete fogytáig meghagyta a férje egész fizetését. — A szép özvegynek jó dolga van s csak azt nem tudja megérteni, hogy mi kergethette a halálba szegény Martont:

— Mikor most lett volna megint jó dolga Biztos kenyeré! . . .

Hanem azért én azt mondom — végezte be barátom az elbeszélését — hogy igaza volt hogy nem akart ebből a kenyérből továbbenni. Más meg nem tudott keresni. Hát mit csinálhatott volna egyebet?

Ujdonságok.

Mi lesz a városházával?

Debreczen. jul. 13.

A h. főmérnök már bontatná a városházát s hirdeti is e szándékát, pedig attól még messze vagyunk. Még csak most kezd világosodni a dolog. A mikor a vállalkozók sem mertek belevágni a gordiusi csomóba: jön tudomásra, hogy a keresk. minisztériumban is kaczagnak felettiük, mondván, — hogy: „N i n c s o l y a n t ö r v e n y h a f ő s á g t ö b b, m i n t D e b r e c z e n, h o l s o k p é n z é r t m o n s t r u m o t a k a r n a k l e t e s i t e n i.” — Dániel miniszter névrokona mondta ezeket a tanulságos szavakat.

Itt helyben is tudtuk és mondtuk ezt, sőt azt is, hogy (udatlan tervezők és főmérnök a mi sok képtelenségét szerveztek és a költségvetésbe vettek, azt úgy akarták kielégíteni, hogy a feltételek szerint a vállalkozók igrak meg a levét.

Ezért nem akadt komoly vállalkozó, a ki a terhet a nyakába vegye, vagyonával aldozon, és nevét a híres művel tönkre tegye, mert az az egy M i s k o l c z r ó l n e m j ö h e t s z a m i t a s b a, a k i express jött és a differenciákat a főmérnökkel előre kiegyenlítette, masként az sem pályázhatott volna, kellett, hogy megnyugtatót kapjon. Hogy pedig Berger és Tóth építészek az utolsó perczben (Strohmannak) beugrottak, azt a kényszerű-eg hozta magával, miután nélkülük a részletben pályázók helynékül maradtak és elestek volna, az egy m i s k o l c z i pedig eredménynek nem lett volna nevezhető.

Na de a k i s e g i t é s t m e g i s h á l a l t a h. f. m. n. ö. k., h a g y v á n f a l n a l ó k e t.

Közgyűlés elébe kell kerülnie ezen ügynek, hogy ott ismét érdemlegesen tárgyalassék, megvitatandó különösen, hogy az eddig már megszavazott összesen felül a még hiányzó ezereket az úgynevezett monstrum felépítését vagyis továbbbi 100 ezer frtot hajlandó-e a közgyűlés megszavazni, hogy az így 450—500,000 frtba kerüljön. Miután ezen összegért, sőt kévesebbért is, — mint már többször jeleztem, s róla tervet is mutattam be — szebb és egészen új épületet lehet építeni.

Felkerem a tisztelt bizottsági tag urakat hogy az egész eddigi határozatát a városi Tanácsnak minél tömegesebben fellebbezzék meg a néhánynap mulva tartandó közgyűléshez, a hol aztán az egész ócska tervet ajándékozzák a főmérnöknek, mint érdemes megteremtőjének és határozzák el az újból való építést, még pedig Debreczen város jó hírnevének megmentése végett ezen irányban adjon a közgyűlés a legerélyesebb, határozottabb és a leggyorsabb eljárást kiköve — teljes utasítást a tanácsnak.

Miután minden bizottsági tag urat önállóan tartok, hiszem, hogy kötelességüket Debreczen városunk irányában híven és lelkiismeretesen fogják gyakorolni.

Tóth Béla,
építész.

* **Fellebbezés a városháza építése ügyében.** A városháza megfotfozásásának képtelen tervé ismét megakadt, amannyibe az építési munkákra pályázott debreczeni vállalkozók nem hajlandók belenyugodni abba a kegyességbe, a melyet a városi tanács velük szemben tanúsított, mikor az építést a költségvetést túllépő ó-szegért idegen vállalkozónak adta ki. Tóth és Berger építészek ugyanis a mai nap folyamán fellebbezést adtak be a városi tanács fentemlített határozata ellen s beadványokban kimutatják azt, hogy az el-

fogadott terv a jók között egyáltalán nem a legolcsóbb s kéri a tanácsot, hogy az ügyet a közgyűlés elbírálása elé bocsássa. Kíváncsiak vagyunk, mit fog a tanács ez ügyben határozni, — mert mi előttünk kétségtelen az, — hogy ez ügyben a közgyűlés döntő szavát kikerülni immár lehetetlen mert az mégis abszurdum, hogy ha már egy felozásért annyit fizet a város, abból legalább akképen ne kerüljön vissza valami, hogy helybeliek építsék fel, mikor a vidéki pályázó ajánlatánál sem lehet megakaritást elérni.

* **Fényes esküvő** folyt le szombaton délután Debreczenben, a melyen városunk egyik legelőkelőbb kereskedő családja ült örömmünnepet. A szép ünnepélyről tudósítónk a következőket jelenti: özv. Lápossy Ferenczné urnő bajos leánya, Lápossy Anna k. a. szombaton délután esküdtött örök hűséget Rieger Ödön budapesti vasgyárosnak, Rieger György malomigazgató fiának. A polgári házasságkötés d. u. 5 órakor volt az állami anyakönyvvezetői hivatalban Budaházy Endre m. kir. anyakönyvvezető előtt. Ezt d. u. 6 órakor követte az egyházi esketés a menyasszonyhoz rokon Csanak-háznál, a melyet K. Tóth Kálmán lelkész végzett s melyen remek imában kért áldást az ifju pár életére. Az ünnepélyen jelen volt gyönyörű vendégkoszoruból, melyen az örömszüléken, a vőlegény és menyasszony nagyszámu rokonságán kívül s egyrészt azok közül jelen volt Debreczen, Nagyvárad és Budapest intelligens társaságának igen nagy köre, felemlítjük dr. Tóth János és dr. Münnich Aurél orsz. képviselőket, két tengerész kapitányt, mint a család rokonait, továbbá Wesszprémy Zoltánt és családját, a Csanak család több tagját, a Jankó és Sesztina család tagjait stb. A fényes nászszereg este 8 órakor a Bikába a vonult, ahol 100-nál több teríték várta az ünneplő közönséget. A remek estélyen az első toasztot K. Tóth Kálmán mondta az örömszülékre és a fiatal párra, smely szinte lázba hozta szépségénél és közvetlenségénél fogva a közönséget. Felköszöntöket mondtak meg: dr. Tóth János, dr. Münnich Aurél, Wesszprémy Zoltán, Csanak János, Szabó János stb., amelyek Jankó, Sesztina, Csanak és Szabó családokat és azok egyes tagjait éltették. — Remek jelenet következett ezután. Csanak János gyermekei, Józsi és Margitka disz magyarban a terem közepére álltak s a Magyarfiúk bándjának kísérete mellett kik különben az egész ünnepély zenéjét szolgáltatták, magyar szótól táncoltak, később pedig Wesszprémy Zoltán kis fia, Andor játszott hegedűn magyar nótákat. A mulatság hajnalig tartott s mikor az ifju pár reggel 4 órakor Budapest felé indult nász utra, a társaság még mindig legsikesebb hangulatban együtt maradt s csak a késő reggeli órákban kezdett szétoszlan.

* **A lovassági laktanya** teek megszerzésére vonatkozólag a m. kir. honvédelmi miniszter ma leiratban értesítette Debreczen város hatóságát, hogy a Debreczenben építendő közös hadseregbeli lovassági laktanya céljaira szükséges ingatlanok megszerzésére a kisajátítási jogot megengedi. A honvédelmi miniszter ezen leirata a tanács elé kerül, mely annak értelmében legközelebb el fog járni.

* **Tanácsülés.** Ma d. e. 10 órakor kezdődött a városháza nagytermében Simonffy Imre kir. tan. polgármester elnöke alatt tanácsülés volt, a melyen a rendkívül összehalmozódott folyó ügyek nyertek elintézését. Tóth István és Berger Jenő építészek beadványa, melyről lapunk más helyén szólnak éppen a nagy számu folyó ügyek miatt a délután tartandó tanácsülésre maradt.

* **Börtönvizsgálat a kir. törvényszék-nél.** Ma délelőtt gróf Degenfeld József főispán, dr. Medve Zoltán főispáni titkár kíséretében a nagyvárad-utcai törvénykezési palotában megvizsgálta a kir. ügyészség börtön helyiségeit. A kir. ügyészség részéről dr. Simonffy Béla kalauzolta a főispánt, — ki a kir. ügyész előtt elismerését fejezte ki a rend, tisztaság, szigorú felügyelet és pontosság felett.

* **Géresi tanszéke.** A főigazgatóvá kinevezett Géresi Kálmán gimnáziumi tanszékeire hirdetett pályázat határideje — mint már megirtuk — f. hó 10-én járt le. Újabb értesülésünk szerint a magyar irodalom és történeti tanszékekre pályáztak hárman, u. m.: Hegyi József h. nánási gym. tanár, Dr. Peczó Ernő miskolci középiskolai tanár, Lányi Lajos mezőturi gym. tanár. A pályázók kérvényei mellé csatolt bizonyítványok mind a legkitünőbbek. Lányi Lajos, a ki Debreczenben végzett, már egy évig volt is a gimnáziumban segéd tanár. Dr. Peczó Ernő a miskolci minorita-rend által fentartott középiskola tudós tanára, egy időben igazgatója volt, ki a református hitre nem régen tért át. A pályázati kérvényeket az ev. ref. püspöki hivatal ma terjesztette a gimnáziumi tanárkar elé. A főiskolai közös tanári kar legközelebb tárgyalás alá veszi a kérvényeket s mint szakbizottság véleményét mond azok felett és a sorrendre vonatkozólag javaslatot tesz a főiskolai anyagi és szellemi ügyek bizottságának, mely a sorrendet véglegesen megállapítsa. A választást aztán a tanárválasztó küldöttség eszközli, mely f. hó 28-án ül össze e célból.

* **Névváltoztatások.** A belügyminiszter ma leiratban értesítette a városi hatóságot, hogy Kleins Adolf vezetéknévű Kis-sre, Bizám Eduárdnak Biró-ra, Rosenzweigi Ignácnak Rózsa-ra és Szwarcz Mihálynak Fekete-re való változtatását engedélyezte.

* **Jóváhagyott zárszámadás.** A m. kir. keresk. miniszter ma érkezett leiratában értesítette Debreczen sz. kir. város hatóságát, hogy a debreczeni iparos ifjuság betegsegélyző pénztárának 1895. évi zárszámadását jóváhagyta. A városi tanács erről átiratilag értesítette a debreczeni iparos ifjuság elnökségét.

* **Maros-Torda megye átirata.** A június 8-iki világraszóló hódoló diszfelvonulás megörökítése céljából Maros-Torda vármegye közönsége mozgalmat indított még és átiratban kéri az összes törvényhatóságokat, hogy ezen eszméhez járuljanak hozzá és hasonló szellemű felirattal pártolólag forduljanak az országgyűléshez. Ezen átirat ma érkezett meg Debreczen sz. kir. város hatóságához is. Az átiratot a jog- és pénzügyi bizottság elé terjesztik véleményezés végett.

* **Örült az utcán.** Nagy nép csődületet okozott tegnap a főtéren egy ember éktelen kiabálása és jajveszékése, míg végre a rendőrség is közbe lépett, s letartóztatta az illetőt. Ekkor tűnt ki, hogy örülttel van dolguk. A szerencsétlen neve Zvora István,

Tisza Szt.-Miklósi illetőségű, honnét ezelőtt egy hónappal jött Debreczenbe s mindjárt az első napokban feltűnően viselte magát, úgy annyira, hogy akkor is magára vonta a rendőrség figyelmét, és kénytelenek voltak a köz-kórház megfigyelő osztályába szállítani. — Ott azonban nagyon csendesesen viselte magát. Mivel az elmebetegség nem volt megállapítható, szabadon bocsátották. A tegnapi elfogatása alkalmával azonban minden kétséget kizárólag kitűnt hogy üldözési mániában szenved be is vitték azonnal a köz-kórházba s onnét pedig ma illetőségi helyére toloncolják.

* **Tartalékos katonák kerékpáron.** A hadügyminiszter már kibocsátotta az ősi hadgyakorlatra vonatkozó rendeletét, mely a katonai kerékpárosoknak fegyvergyakorlatra való behívása tárgyában intézkedik. A hadügyminiszter elrendeli, hogy mindama tartalékos tisztek és altisztek, kik mint kerékpárosok vannak létszámon vezetve, a gyalog- és vadászrezdek és vadászszázaljak parancsnokságai által fegyvergyakorlatra behívassanak. A behívott kerékpárosok éppen úgy, mint a mult évben, saját gépjüket tartoznak elhozni s ezért 20 fr. kárpótlást kapnak. A katonai kincstar azonkívül még minden kárt megtérít mely a gépeken a szolgálatban való használat alatt történt. A közös hadügyminiszter azonkívül még felszólítja a nevezett csapatvezetők parancsnokságait, hogy az összes tartalékos állományban levő tisztek- és altisztekről, kik a kerékpározásban jártasak, jul. 15-ig a hadtestparancsnokságok egy beadványt nyújtsanak be, melyek viszont jul. 17-ig a hadügyminiszternek tartoznak jelentést tenni.

* **Honvéd önkéntesek szabadságolása.** A honvédelmi miniszter — mint értesítünk — elrendelte, hogy jövőre nézve az önkénteseknek, kik az első tényleges szolgálati év befejeztével a tartalékosviszti vizsgálaton nem felelnek meg, de tényleges szolgálatuk alatt kitűnő szorgalmat, kifogástalan magaviseletet és a katonai szolgálat iránt különös érdeklődést tanúsítottak, a vizsgáló bizottság az idő előtti tartós szabadságolásra kedvezményt kivételesen odaítélte. A kedvezményre érdemes egyévi önkéntesek minden év szept. 30-ával, illetve a vizsgálatok befejeztével, tartósan szabadságolandók s a tényleges állomány kiegészítésére be kem hívhatók.

x **Szülőknek!** Egy nyugdíjazott tanító egy elemi iskolát látogató, jó családból való gyermekét, kit szülei nemet szóra készűnek Szepességre hozni a növendéket, szerény feltételek mellett vallás küönbseg nélkül egész ellátásban részesitené. Esetleg zongora oktatást is adhat. A tisztelt szülők szives megkeresésére bővebb fölvilágosítással szolgálók Teljes tisztelettel Kéler Lajos.

Táviratok.

A bécsi liberálisok Budapesten.

Budapest, jul. 13. (A »Debr.« ered. táv.) A bécsi liberálisok háromszázötven tagból álló csoportja tegnap este fél hétkor érkezett meg hajón Budapestre. Az utcán állók zajoson éltették őket, a mit a bécsiek Éljen! és Hoch Budapest! kiáltással viszonoztak. Este ismerkedő est volt a Vízadóban.

Ma délelőtt a kiállítás tekintettek meg, melynek bejáratánál Semidti igazgató mondott üdvözlő beszédet. dr. Vögler leteleltében így szólt. Eljöttünk, hogy meggyőződjünk személyesen arról, hogy az önökre szórt vádak alávaló rágalmak; amit eddig láttunk, tapasztaltunk fővárosukról, kiállításukról, meggyőzőtt bennünk arról, hogy e hírek terjesztői rázalmazók. (Zajos tetszés.) Most mégnézük a történelmi kiállítást, — melyből egy rész Ausztria története. Eljenek a magyarok!

Elhunyt egyetemi tanár.

Budapest, jun. 13. (A »Debr.« ered. táv.) Kollzsvárórol jelentik, hogy ott Kanni t. Agost dr. az egyetemen a botanika tanára ma meghalt.

Millenniumi ünnepély Munkácson.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, július 13.

E hó 18-tól kezdve három napig fényes ünnepélyek színhelye lesz Munkács, a verezkei szoros és Beszkid. Az ezredév emlékeztetésében elsőrendű szerep illeti meg a verezkei szorost, ahol a hagyomány szerint a honfoglaló magyar népvándorlás az ország jelenlegi határait átlépve, Attila örökét a fegyver erejével tényleges birtokába vette és Munkácsot, a hol a történelmi legenda szerint őseink az első, negyvennapos pihenőt megtartották. Az ünnepélyeken a kormányt Erdély Sándor igazságügyminiszter fogja képviselni Bereg megye, élén Lónyai főispánnal, mindent megtesz, hogy a millennium emlékeztete fényesebb arányokban legyen az egész vármegye lelkes ünnepélye.

Az ünnepélyek hivatalos programja a következő:

Július 18-án.

A kormány által az ünnepélyeken való képviselőre felkért magyar királyi igazságügyminiszter Budapestről reggel különvonaton indul kíséretével az ünnepélyekre.

Bátyuban Lónyay Sándor főispán s Munkács Cseh Lajos polgármester üdvözlö. A vendégek a miniszter előtt 3 óra 23 perczkor a gyorsvonattal érkeznek Munkácsra. Bevétel elszállásolás iránt a rendező bizottság tagjai Bányuban tájékoztatják a vendégeket. Délután öt órakor tisztelgés a gróf Schönborn-Buchheim Ervin palotájában a miniszternél a következő sorrendben:

a r. k. papság,
a g. k. papság,
az ev. ref. papság,
az izr. hitközség,
a cs. és kir. 65-ik gyalogezred tisztikara,
a m. kir. honvédség és csendőrség tisztikara,

a beregi királyi bíróságok, az ügyészség s ügyvédi kar Arnold Sándor törvényszéki elnök vezetése alatt.

Máramaros vármegye,
Szabolcs vármegye,
Szatmár vármegye,
Ugocea vármegye,

Ung vármegye,
Bereg vármegye,
Munkács város,

a munkács-i főgymnáziumi igazgató vezetése alatt a középiskolák,

a királyi tanfelügyelő vezetése alatt a tanítói testület,

a királyi erdőfelügyelőség,
az államépítészeti hivatal,
a királyi pénzügyigazgatóság,

Hat órakor a katonazene a főtérén, kilenczórakor hangverseny a »Csillag« szállóban a következő sorrendben:

katonazene,
P. Lukács Juliska szavalata,
dalárda,
Varga Ferencz éneke,
Bartók Lajos szavalata,
dalárda,
katonazene.

Este a város kivitágítása, örömtüzek, katonai takarodó.

Július 19-én.

Katonai ábraszó.

Félkilenczórakor gyülekezés a vár alatti csillagszobában felállított kápolnasátor körül, a melyben Fr. Czák Gyula püspök mutatja be hálafüzetét.

A mise végével a püspök megszenteli a munkács-i hölgyek zászlaját.

Szegverés.
Miniszter beszédet tart.
Dalárda.

Ezután különbelépő jegyekkel bírók a várba vonulnak a készülő emlékoszlophoz, a melynél Gulácsy Dezső országgyűlési képviselő felolvassa az alapköbe helyezendő emlékiratot.

Emlékirat aláírása, annak az alapköbe való elhelyezése, kalapácsütés.

A miniszter az emlékművet a vármegyének átadja.

Dalárda.

Kiss Áron püspök imája.

Tizenegy órakor a trünkácsi színház alapkövének letele, melynél Fazekas Bela üdvözlö a minisztert, a városi főjegyző felolvassa az emlékiratot, mire az aláíratván elhelyeztetik. Kalapácsütés.

Tizenkét órakor a leányiskola alapkövének letele.

A gondnoksági elnök üdvözlö beszéde fután a királyi tanfelügyelő felolvassa az emlékiratot. Aláírás után az elhelyeztetik Kalapácsütés.

Egy órakor közeled a »Csillag« fogadóban. Az ebéd folyamán a királyt a miniszter a hazáért és a vármegyéért gróf Csáky Albin emel poharat. Felkészöntőket mondanak még Nedeczey Janos országgyűlési képviselő Warga Sándor tisztí főügyész, Vörös László államtitkár s dr. Jókai Mór.

Délután az ünnepély megtekintése.

Július 20-án.

Különmeghívóval bírók reggel hatkor Munkácsról vonaton Szolovára utaznak, a honnan kocsikon folytatják utjukat a verezkei szorosba. Tizenegy órakor a verezkei szorosaé Frankovics Antal volóczi lelkész beszéde után az emléktábla lepleztetik.

Tizenkét órakor ebéd Alsó-Verezkén. Két órakor a beszéki határoszlop leplezése, mely alkalommal Koródy Sándor árvaszeiki ülnök magyarul s Halaktovics Bertalan alsó verezkei esperes oroszul beszél.

Ezután Volócza utazás, a honnan külön vonat viszi a vendégeket Bányura, a hol csatlakoznak az éjjel 10 óra 18 perczkor Királyháza át Máramaros-Sziget s Debreczen felé induló vonathoz.

RÓKAYNÉ.

— Paródia. —

Emelkedik a nap már a Bika felé —
Kelj fel neglizséből özvegy Rókayné!
Jajgat a cseleldség Lotti, Mali, Gerő
A két dicső urfit veri a nevelő.

Felkel és kimégyen, — jaj teremtem mit lát?
Babon terdepelve két szerelmes fiát.
És csak ennyit mondhat, több ereje nincsen:
Erőssy, Erőssy verjen meg az Isten!

A két fiu duzzoz, az anyjokra felnéz,
Tekintetök daczos, elfaradt már a térd.
Köny, sóhaj, fájdalom minden etemetve,
Hogy a nevelőnek ne telhessék kedve.

»Ti fiaim vagytok, én anyátok vagyok;
Higgyetek faj nagyon a sanyargatástok!
Nekem tilos szólnom, ő parancsol nektek.
Oh, de hogy lassalak térdeite titeket!»

Jár, kel öntudatlan ruhát ölt magára.
Lompos a toalet, jól illik arczara.
Gyűrűt huz ujjára, a nyakára lánczot
Dühében két szemé förtelmesen lángolt.

»Te atkos nevelő — itt elesuklott szava —
Éhes magzatiért könyörög az anya.
Én könyörgök, nézze, én, a ki fizetek,
Térdel-k, mint szolgál, siro, mint a gyermek.»

Szekén ül Erőssy, fiuk nevelője.
Szívében aluszik irgalma s kegyelme
Dicső magzatoknak ily nevelő kellett,
Kit más jó családból már régen kilöktek.

»Már megint pártolja csintalan magzatit,
Ha még egyet kukkan, nem maradok meg itt.
Rossz nevelés vége: börtön; mondottam már;
Magára gyalázat, fiaira bu vár.»

»Gyalázat én reám, fiaimra átok?

Dédelgetésemmel jól tudom, hogy ártok.
De hisz' ők szegénykék csak pajkos gyer-
[mekék,
Kedves magzatimnak, esdek, bocsásson meg!»

Nem felel Erőssy, indulattal kél fel,
Inti Rókayné, kimutat kezével;
Hájjal májszolták be az iskolafalat,
Hátha a kutyának lenne majd jobb falat.

»Ilyen csiny fiai játszi pajkossága!
Ugy cselekszik István, a hogy szokik Pista!
Vagy én parancsolok erő tekintélyvel,
Vagy nézzen más után, a ki jobban nevel!»

»Nem nézek más után, neveljen hát ördög!
Kiált Rókayné, azután csak dörmög.
Nagy fájdalom lelkén, nagyobb elszánást szül,
Elfordult kevelyen és távozni készül.

»Kérem — szól Erőssy, arca rettentő lesz,
Megáll, helyet foglal: »Tehát megkegyelmez?»
»Egyiknek kegyem, a másik koplaljon.
Vigyázzon, valahogy csak belé ne halljon!»

»Kegyelen kegyelem, fájabb öröm bunál!
Látszik, hogy nem tudja, biz' mi az a morál.
Szegény Rókayné, mint a ki megbomlott,
A szegletbe rohant, fiaira omlott.

»Hol vagy Jancsi! Peti? Az arcotok hogy ég.
Melyitek kedvesebb? Oh irgalmas szent ég!
Melyiket szeressem! Szóljatok igazán!
Fiai zokognak: »Éhes vagyok anyám!»

Csendes az iskola, csak sirás hallatszott.
Terítik az asztalt a fürge szolgálók.
Párolg már a leves belép a tanító:
»Egyik ebédelni menjen rögtön, aló!»

Felsőhajt most Peti: Én éhesebb vagyok!
Ha ma koplalnom kell, rögtön éhen halok.
Többet is mondana, de nem folytathatja;
Komikus pátoszsza! közbe vág a bátyja;

»Ilus ha megtudja, én koplaltam, nem te,
Bizonyosan téged, nem engem szeretne.
Vagy én eszem s ha ezt nem fogod engedni,
Együtt fogunk akkor mindketten koplalni.»

»Ugy koplaljunk együtt!» S egymást átölelék,
Valahogy az egyik ki ne sikamolyék.
Anyjok szivszakadva kálja szüntelen:
»Melyiket válasszam, melyiket szeretem!»

Csendes az iskola, csak irás hallatszott.
A tanító eszik, anya sopánkodott.
Párolg már a hus is, kiált a tanító:
»Ebédelni jöjjen az egyik nevelő.»

»Csak egyik ehetik, csak egyetlenegy!»
Sikolt Rókayné s fiahoz ered.
Péter átöleli, kéri és nem látja,
Hogy suhan ki gyorsan ebédelni bátyja.

»Hol van Jani bátyám? Hol van mondjátok!»
[meg?]

A fürge szolgálók kacagva felelnek.
Onnan jó kiáltás, a hol párolg a hus:
»Tehát mégis engem szeret a szép ilus!»

Kálmán Jenő.

Az önálló vámterület.

— Schwarz Antal előadói véleménye az 1896. évi kereskedelmi kongresszus napirendjének IV-ik kérdésére nézve. —

(Folytatás)

Hálátlanság volna el nem ismerni, hogy különösen a lefolyt évek kormányai es jelenlegi kitűnő kormányunk sokat tettek a hazai ipar megeremtése és fejlesztése érdekében. Az új iparágaknak törvény biztosította adómentessége és egyéb kedvezmények, az állami szükségletek beszerzésénél a hazai ipartermek előnyben való részesítése, az ipari oktatás

intensívebbé való tétele, a közlekedési utak szaporítása és olcsóbbá tétele és más jótékony befolyású intézkedések által kormányaink eléggé kimutatták, hogy nemcsak felismerték az ipar fejlesztésének óriási közgazdasági jelentőségét, hanem, hogy hiven az eddigi irányzathoz, mint ezt Dániel Ernő kereskedelmi miniszterünk kiváló budget beszédében hangsúlyozta, jövőben is szem előtt fogja tartani a gyári és kézműipar érdekeit.

Látja azonban, hogy sem a kereskedelem, sem a társadalom nem képesek az ipart emelni és pártolni, megfontolva továbbá azt, hogy az ipar összerejéből gyökeret verni és kifejlődni nem tud és így tehát az állam lehet csak az ipar megeremtésére és istápolására hivatott egyetlen tényező: lehetetlen kitérni azon kérdés elől, vajjon helyes ösvényen jár-e kereskedelmi és iparpolitikánk és vajjon az a sok önfeláldozó munka és buzgalom, melyet kormányaink kifejtettek, megtermi-e majdan a varva vart gyümölcsöket?

Valabánszor e kérdés felett elmélkedem, mindig eszembe ötlök Nagy Frigyes ítélete II. József császárról: „Kiváló ember és uralkodó, csak az a hibája van, hogy a második lépést mindig az első előtt teszi meg.”

Ez a jellemzés, melyet II. Frigyes József császárról mondott, nézetem szerint ráillik iparpolitikánkra is, mely, bocsássák meg a vulgair hasonlatot, gyermekeket nemz, mielőtt oly hajlékról gondoskodott volna, hol az újszülötteket önállóságra felnevelhetné, az élet viszontagságai ellen megvédhetné.

A gazdasági életben ugyanazon törvények uralkodnak, mint a phisikai életben: az erősebb elnyomja a gyengét, a tapasztalt és gyakorlott diadalmaskodik a tapasztalatlan és gyakorlatlan fölött, az önálló legyőzi a gyámoltalant.

Igy áll szemben a mi zsenge iparunk is a nyugati államok régi iparfejlettségével, de különösen a hatalmas osztrák ipar meglelettségével. A ki nyílt szemekkel szokta nézni a viszonyokat és tárgyilagosan szemléli az állapotokat, nem zarkózkodhat el azon tapasztalat elől, hogy a mi fiatal iparunk az osztrák ipar fölényének nyomása alatt könyörtelen küzdelmet folytat a létért, mit eléggé illusztrál az a körülmény, hogy a kereskedelmi congressus szükségesnek találta tárgysorozatába felvenni a kérdést: miképen lehetne hazai iparunkat pártolni?

Ne rejtegezzük gondolatainkat és mondjuk ki nyíltan, hogy iparunknak állami védelemre van szüksége, oly hatályos állami védelemre, melynek szárnyai alatt a nemzeti munka pótolja azt, a mivel eddig elmaradt és utólerheti az önállóság azon fokát, mely nélkülözhetlen, hogy Ausztria iparával a versenyt felvehesse.

A gazdaságtörténet minden lapja tanúságot tesz a mellett, miképen mindazon országok, melyek ma hatalmas iparnak örvendenek, az állam kezdeményezésének és radikális védelmének köszönhetik azt.

(Folyt. köv.)

CSARNOK

Hullámok közt.

Regény két kötetben.

Irtá: CSENGEY GUSZTÁV.

Második kötet. 111

A táblabíró harcza.

(Folytatás.)

Berta fölemelkedett s Mártonfyné megragadta a kilincset; de megdöbbenve lépett azonnal hátra.

— Ezek a cselédek ránk zárták az ajtót hogy saját bőrüket néhány percczel tovább tartassák épségben.

Berta most a másik oldal ajtajához lé-

pett; az is be volt zárva, ott is egy pár szobaleány bujt el az ágy alá, előbb bezárván az ajtót.

Bertán végig vonaglott egy perczre rémítő helyzetének tudata s ez elzibbasztá eszméletét. Mintegy megtört liliom hanyallott alá... Az agg nő felfogta őt, s az ágyra fektette, azután az ablak felé sietett, hogy feltaszítsa a létrát. Már későn! egy másik rabló már beugrott az ablakon!

Mártonfyné rásüté pisztolyát, de most nem talált; a szerzsán félre hajolt a lövés elől.

Most kétségbeesett küzdelem fejlődött ki. Mint az anya-tigris, úgy védte Bertát az agg nő. A kétségbeesés óriási erőt adott neki. A rabló félre hányt maga elől asztalt, székeket s tört, rombolt, ami keze ügyébe esett, hogy közelebb férjen a leányhoz; de Mártonfyné mindenütt előtte termett. Csak kilőtt pisztolya volt fegyvere, azzal ütötte a rablót, a hol érte.

A dulakodás közben már egyik-másik szerzsán is beugrott a szobába s Mártonfyné háta mögé kerülve, a puskaaggyal úgy sújtá föbe, hogy az öreg asszony halva rogyott a padozatra.

Fátyolt e jelenetre...

Ez alatt kétségbeesett harc folyt a kapuban. Az ostromlónak minden lépést vérrel, holtakkal kellett megvásárolniok; mégis széthányták a torlaszt. Már ekkor az egész helység égett, a vérszomjas rablók felgyújtották a helységet.

A düh és elkeseredés a legmagasabb fokra emelkedett. A szuronyos puska ilyen szűk helyen alkalmatlan fegyver; elhánnya azt az ostromlók, handzsáraikat vették elő. Közel kell jutni az ellenség torkához. Ember ember ellen küzd már és a hosszú handzsárokkal összeesatogva szikrát vet a hajduk görbe kardja és a vadász kés.

A vén táblabíró ott harezol elszánt hajdui élen az ősi damasz acél cikázva csapatok le ellenségei fejére. Ifjú korában egyike volt a legjobb vívóknak, megmutatja most, hogy még nem feledte el.

A halottak halommal feküsznek körülötte s ő küzd, küzd, mint egy Zrinyi Miklós, nem győzedelemért, hanem dicső halálért; jól tudja hogy e bástya hézag az ő koporsója lesz, hisz minden elhullt szerzsán helyére ő-tíz is nyomul egyszerre.

Némán, egy hang nélkül küzd ura körü a hajduk és vadászok hü csoportja. Szemlátomást fogynak. Mikor egy-egy lefekszik közülök a véres holt tömegre, utolsó lehelletével ezt rebegi: „Éljen a Mártonfy család!” és aztán Berta nevével sóhajtja ki lelkét. Az ellenség, pedig ordít, mint a vadállat.

Most egyszerre kétségbeesett ordítás hangzik föl a védők ajkán is. Nagy okuk van fölkiáltani: urok elbukott! Ah, most van még csak aratása a halálnak! Az elbukott ur testét mindegyik fél birni akarja, a védők, hogy megmentse, az ostromlók, hogy szuronyra tűzhessék fejét diadaljelül.

A vén erdőmester állja el utját az urára tóduló tömegnek, azt menten összevagdallják, hogy egy véres tömeggé válik; de a hü hajduk ezalatt kiszabadítják urok testét s folyvást harezolva adják át fejciken a tornác elején védelemre készen álló második csapatnak. Ez tovább viszi az első teremben várakozó csapathoz.

Ida egy esőket nyom atyja elkéült ajkára, aztán beviteti őt a salonba.

Ezalatt a kapuból a tornác felé vonult a küzdelem. A kapuban harezolt első csapat romja most felszorul a folyosóra és összeolvad a második csapattal, melyet a fővadász vezérel.

Ismét megújul a kétségbeesett küzdelem.

(Folyt. köv.)

Közgazdaság.

Pályázat szén és olajszállításra. A m. kir. államvasutak igazgatója az 1897. évre szükségelt kovács szén, szurok faklya, kőolaj, leno aj kenőcsze, rézgálicz beszerzése iránt 1896. jul. 18-ik napjára pályázatot hird-

det, mely körülményről érdekeltek azza értesítettnek, hogy az általános feltételek a debreczeni keresk. és iparkamara hivatalában (hatvan-u. 1445 sz. a.) megtekinthetők.

Ingatlanok forgalma.

— A debreczeni kir. törvényszék telekkönyvi osztály nál. —

1. Pető Ferencz és neje Csányi Eszter veszik Pető Ferencz és neje Késmárki Mária-tól ezeknek ondódi földjüket 500 frtert.

2. Zefer István veszi Bekecs Istvántól ennek 1619/1000 boglyás területű nagyeserei kaszállóját 2100 frtert.

3. Harsányi Julianna Németi Sandorné veszi özv. Kmella Janosné Bisiligai Borbalától ennek csapókerteri szőlőjét 300 frtert.

4. Böszörményi Imre és neje veszik dr. Szentpályi Béni és nejétől ezeknek ujosztású földjüket 1500 frtert.

5. Özv. Jakab Györgyné veszi dr. Kempf Józseftől ennek hatvan-utczai szőlőjét 400 frtert.

6. Kéki Imre és neje veszik Boldizsár Janos és társaitól ezeknek 3186 sz. a. házas telkét 1250 frtert.

7. Kanizsai Endre és neje veszik özv. Kocsi Janosné-tól ezeknek ujosztású szántóföldjüket és 3651 sz. a. házukat 1350 frtert.

8. Bácsi Ferencz veszi Eismann József és Füvessy Bertal on ugvis mint kisk. gyermekei gyámjától ezeknek hatvan-utczai szőlőjüket 600 frtert.

9. Oláh Péter és neje veszik Nagy Mihály és nejétől ezeknek ondódi földjüket 1000 frtert.

Budapesti gabonatözsde.

július 11.

A készárnyület hivatalos árjegyzései a következők

B u n a	kilós	Ar 100 klg.	kilós	Ar 100 klg
Bánsági ó	75	76	76	76
»	77	6.15-6.20	78	6.50-6.65
»	79	6.05-6.10	80	6.65-6.75
Tiszavidéki ó	75	76	76	76
»	77	6.50-6.55	78	6.55-6.70
»	79	6.65-6.70	80	6.65-6.80
Pestvidéki ó	75	76	76	76
»	77	6.45-6.55	78	6.50-6.65
»	79	6.60-6.70	80	6.65-6.75
Fehérmegyei ó	75	76	76	76
»	77	6.45-6.55	78	6.50-6.65
»	79	6.60-6.70	80	6.65-6.75
Bácskai ó	75	76	76	76
»	77	6.55-6.65	78	6.60-6.75
»	79	6.70-6.85	80	6.75-6.85
Észak magy	75	76	76	76
»	77	78	78	78
»	79	80	80	80
		Min. hekt.-ben	Ar kilógram.	
Rozs elsőrendű	uj	70-72	6.05	6.10
» másodikrendű	uj	—	5.95	6.00
Árpa takarmánynak	»	60-62	4.40	4.70
» égetni való	»	62-64	0.00	0.00
» serfő dei	»	64-66	6.15	6.50
Zab	—	39-41	6.10	6.40
Tengeri bánsági	uj	—	3.95	4.05
» más nemű	»	—	3.90	3.95
»	»	—	0—	0—
Repce bánsági	»	—	0.00	0.00

Kőbányai sertés-piacz.

július 9.

Hizott sertés árak: 1. Magyar első rendű Öreg nehéz (páronként —400 klgon felüli sulyban — krig. 2. Öreg közép (páronként 300-400 klgm sulyban) — krig. 3. Fialat nehéz (páronként 320 klgon felüli sulyban) 45-46 krig. 4. Fialat közép páronként 251-320 klg. — sulyban 47-48 krig. 5. Fialat könnyű (páronként 250 klgmig terjedő sulyban) — 46-47 krig. 6. Magyar szedett: Nehéz (páronként 280 klgon felüli sulyban) 45 krtól 46 krig. Közép páronként 220 — 280 klgm terjedő sulyban) 44 45 krig. Könnyű (páronként 220 klgm terjedő sulyban 43-44 krig. Szerbiai 9. Nehéz (páronként 200 klgon felüli sulyban) 48-49 krig. 10. Közép (páronként 200-260 kgr. sulyban) 45-46 krig. 11. Könnyű (páronként 220 klgm terjedő sulyban 44-45 krig. Sertés létszám 1896 évi júli hó 9-ik napján volt készletben 8516 drb. 1896. július hó 10. napján felhajtott — drb. 1896 július 16. napján elszállított 120 drb. 1896. évi július hó 11-ik napjára maradt 8045 Sertés forgalom üzletirányzata változatlan

